

**Στήθετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Ἐφ. Β' στιχ. 1Ε)**

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 24 Νοεμβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ". Ἀριθ. 300 Τιμή Φύλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεία: Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80

Ἑξαετηρικὸς: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ἩΛΘΟΝ, (ΟΥΚ) ΕΙΔΟΝ ΚΑΙ ΑΠΗΛΘΟΝ

Λοιπόν;

Ναί ἔτσι ἔγινε! Ἀνεχώρησαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν, ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔδαπάνησαν μερικὰ χρήματα (μήπως προήρχοντο ἀπὸ τὴν πατρικὴν τῶν περιουσίαν νὰ τὰ ὑπολογίσουν);, κατηγάλωσαν μερικάς ὁκάδας χάρτου καὶ μελάνης καὶ ἀπῆλθον εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν!

Μὰ περὶ ποίῳν ὁμιλεῖτε;

Διὰ τοὺς σεβασμιωτάτους συνέδρους τῆς συγκλητικῆς Ἱεραρχίας, ἡτις προσφάτως ἐτερμάτισε (τὰς ἐργασίας τῆς!

Καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν;

Νὰ εἰδοῦν τὴν πραγματικότητα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πραγματικότητος νὰ σταθμίσουν τὰς εὐθύνas τῶν καὶ νὰ ἐξαγάγουν συμπεράσματα.

Οὐδὲν θέμα ἀντεμετώπισαν μὲ γενναῖον ρεαλισμόν. Ἐξω τῆς πραγματικότητος αἱ ἀκουσθεῖσαι εἰσηγήσεις, μακρὰν τῆς πραγματικότητος αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις.

Περιορίζομεν τὴν κριτικὴν μας εἰς τὸ Παλαισημερολογικόν, ὅπερ ἀπασχόλησε τὸ σέπτόν σῶμα τῆς Ἱεραρχίας.

Ἐνώπιον τῶν Ἱεραρχῶν ὑπῆρχε μία βωδῶσα πραγματικότης, τὴν ὅποιαν συνέθετον τὰ ἐξῆς συγκεκριμένα στοιχεῖα:

1) Ἀρκεταὶ χιλιάδες Ἑλλήνων παλαισημερολογιτῶν, τοὺς ὁποίους φιλοφρόνως ἐχαρακτήρισαν οἱ περισσότεροὶ τῶν Ἱεραρχῶν ὡς εὐσεβεῖς καὶ καλοὺς χριστιανούς.

2) Ὀλόκληροὶ Ἐκκλησίαι, ὡς τῶν Ἱεροσολύμων καὶ αἱ σλαβικά, ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, οὐχὶ ἐκ λόγων ἡμερολατρικῶν ἢ ἐπιστημονικῆς ὀπισθοδρομήσεως, ἀλλ' ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθο-

δοξίας, ἥς ὑπέρτατον ὄργανον ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος.

3) Ὁ χαρακτηρισμός, διατυπωθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἐπισκόπων, τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ὡς πράξεως αὐθαρέτου, ἀψυχολογήτου καὶ ἀντικανονικῆς.

4) Κύκλος τριάκοντα τεσσάρων ὁλοκλήρων ἐτῶν ἐν τῷ ὁποίῳ παραμένει μὲ ἀμείωτον σφοδρότητα τὸ παλαισημερολογικὸν ζήτημα καὶ παρὰ τὰς λυσσαλέας ἀντιδράσεις ἀρκετῶν κατὰ τὸν τρόπον ἐπισκόπων.

5) Ἡ διάχυτος καὶ ζωηρὰ ἐπιθυμία θεοφιλῶν ὁργανώσεων, ὡς «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι», ἐκπροσωποῦσάν ἀρκετὸν μέρος τῆς κοινῆς γνώμης, ὅπως ἐξευρεθῇ λύσις, σύμφωνος πρὸς τοὺς θελοὺς καὶ ἱεροὺς κανόνας καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας.

6) Ἡ συγκεκριμένη καὶ εὐθαρσῆς πρότασις ἡμῶν, ὅπως συσταθῇ μικτὴ ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξεύρεσιν προσωρινῆς λύσεως μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου.

7) Ὁ σαφὴς χαρακτηρισμὸς τοῦ Παλαισημερολογικοῦ ζητήματος ὡς ἐπιδίκου ὑπὸ Πατριαρχείων τοῦ κύρους τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ρωσίας καὶ ἡ ἀναγωγή του ὑπὸ τούτων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου.

Αὐτὴν λοιπόν τὴν πραγματικότητα ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία οὔτε κἀν τὴν... ὑπόπτευθε! Καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεφελῶν καὶ τῆς νεφώσεως τῆς ἀπεφάνετο: **Μόνῃ λύσει τοῦ Παλαισημερολογικοῦ ὁ διωγμὸς τῶν κληρικῶν τῶν καὶ ἡ ἱκανοποιήσις τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐμμενόντων**

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

Μὲ πτερόδεσαν προχειρότητα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων Φωστίνης ἀπαντᾷ μέσω τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς Κυριακῆς 20.11.58 εἰς ἓνα Πλεισισημερολογίτην γέροντα ἀπὸ τὴν Γλυφάδου!

Παρ' ὅλον τὸν σεβασμὸν ποῦ αἰσθανόμεθα σ' ἓνα Ἐπίσκοπο, ἐν τούτοις δὲν μποροῦμε νὰ μὴ χαρακτηρίσωμε τοῦλάχιστον σὰν δημοκοπία τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν. Εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀνακαλέσωμε τὸν χαρακτηρισμὸν μας αὐτὸν καὶ νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην ἀπ' τὸν Σεβασμιώτατο, ἂν ἀπαντήσῃ μὲ εὐθύτητα στὶς δικαιολογημένες ἀπορίας μας.

1) Μιᾶ γιὰ ἐκμετάλλευσιν τῆς «εὐλαβείας» τῶν ἀπλῶν ἀδελφῶν μας». Τί εἶναι ὅμως ἐκμετάλλευσιν; Καὶ ποῦ ὑπάρχει ἐκμετάλλευσιν; Ἐκμετάλλευσιν εἶναι τὸ ἐμπορὸν τῆς χριστιανικῆς πίστεως! Λοιπὸν; Μά! Εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας λειτουργὸς εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος, ἔχουν διατιμηθῇ τὰ... μυστήρια καὶ μαθαίνει κατάπληκτος ὁ πιστός, ὅτι ὑπάρχει πρώτης τάξεως γάμος, δευτέρας, τρίτης κλπ. Διὰ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἐπ' βλήθῃ ἡ φορολογία... τοῦ χριστιανικοῦ συναισθήματος, ὑπὸ τὸ σχῆμα τῆς ξρανικῆς εἰσφορᾶς, διὰ νὰ εἰσπράτῃ ἐκ τοῦ προϋόντος τῆς ὁ σεβασμιώτατος τὸν μισθὸν του, ὥστε οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι!

εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ ἱερεῖς τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας!

Τί νὰ εἶπῃ κανεὶς; Ἡ ἡ νηπιώδης ἀφέλεια ἀνήρτησε ἐγκόλπιον ἐπισκοπικόν καὶ ἀπετόλμησε τὴν πηδαλιουχίαν τοῦ σκάφους τῆς «Ἐκκλησίας» ἢ τὸ ἀρχιερατικόν πλέον ἐγκόλπιον ἔπαυσε νὰ ἀποτελῇ σύμβολον χριστιανικῆς φρονήσεως καὶ συνέσεως!

Μὰ δὲν σκέπτονται τὴν ἔκτασιν τῆς κωμωδίας, ὅταν εἰς ἱερεὺς θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ ἐορτάζῃ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα καὶ τὰ Χριστούγεννα; Καὶ ἐκτός αὐτοῦ κατὰ ποίαν λογικὴν καὶ ἠθικὴν διαχωρίζουν τὸ πρόσωπον τῆς λατρείας, τὸν ἱερέα, ἀπὸ τὸ βίωμα τῆς πίστεως;

Ἀπὸ πότε ἡ βιωμένη πίστις κατέστη ἄνευ οὐσίας τύπος, προσδεόμενος μιᾶς ὑπηρεσιακῆς πράξεως διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ;

Εἶδε λοιπὸν τὴν πραγματικότητα ἢ συνελθοῦσα Ἱεραρχία;

Ἀσφαλὼς ΟΧΙ.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἅπαντα τὰ ζητήματα τὰ ἀντεμετώπισε μετὰ τῆς αὐτῆς προχειρότητος καὶ πρὸ παντός μακρὰν καὶ πέραν τῆς πραγματικότητος!

Δ' αὐτὸ καὶ οὐδὲν τὸ γενναῖον ἀναμένομεν ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς συγκληθείσης Ἱεραρχίας! Οἱ σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι: **ἨΛΘΟΝ ΟΥΚ ΕἶΔΟΝ ΚΑΙ ΑΠΗΛΘΟΝ.**

Εὐτυχῶς, ὅτι ὑπάρχῃ τὸ ἅγιον πλήρωμα, ὁ ἀγρυπνὸς θεματοφύλαξ, ὁ Ὁρθόδοξος λαός.

Περὶ αὐτοῦ ὅμως εἰς τὸ ἐπόμενον.

Εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν φορολογεῖται ὑπὲρ τοῦ Ἐπισκόπου ὁ γάμος καὶ τὸ διαζύγιον! Ποῦ λοιπὸν ὑπάρχει ἡ ἐκμετάλλευσιν; Ἀσφαλὼς ὅχι εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι πτωχοί, ἀλλ' εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ποῦ ζοῦν οἱ λειτουργοὶ τῆς ὡς πρίγκιπες.

Χάριν τοῦ θέματος ἃς πληροφορηθῇ ὁ Σεβασμιώτατος, ὅτι κάποτε ἐν ἐγκολπίῳ συνάδελφός του παρεκλήθη ὑπὸ ἀξιοματικοῦ νὰ τελήσῃ τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς του. Προνοητικώτατα ὁ διάκονος τοῦ Ἐπισκόπου ἐρώτᾷ τὸν ἀξιοματικόν:

— Πῶς θέλετε νὰ τελήσῃ τὸ τρισάγιον ὁ σεβασμιώτατος, ὁρθίος ἢ γονυπετής;

Ἡ ἐρώτησις βεβαίως ἀνεφέρετο εἰς τὰς οικονομικὰς συνεπείας τῆς τελετουργίας!

2) Ὁ Σεβασμιώτατος συνιστᾷ νὰ πειθαρχήσωμεν «στὴν Ἁγία τοῦ Ἐκκλησίας». Ποία ὅμως εἶναι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία; Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἢ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία; Ποία λοιπὸν Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐπέβαλλε τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν; Γνωρίζει ὁ Σεβασμιώτατος, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον; Διὰ τὸ κάνουν αὐτό;

3) Διαβεβαίωσι ὁ σεβασμιώτατος, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται «ἔχουν βάλει μέσα τοῦ τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ χαθῇ ἂν δὲν μείνῃ στὸ παλὸν ἡμερολόγιον». Μὰ τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ ἀντιστρόφως. Δηλαδή θὰ ἐχάνοντο οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν δὲν ἐγύριζε τὸ ἡμερολόγιον; Κανεὶς δὲν θεωρεῖ τὸ ἡμερολόγιον, (ἀπλὸ χρονόμετρο καὶ σύστημα) σὰν προϋπόθεσιν σωτηρίας δὲν γνωρίζει ὅμως ὁ Ἅγιος Χρῖστος, ὅτι ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον ἐξαρτῶνται αἱ νηστείαι, τὰ τυπικά, τὸ ἐορτολόγιον, τὸ Πασχάλιον; Ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ, ἐπὶ τῇ λόγῳ τῆς Ἀρχιερατικῆς του τιμῆς, καταστρέφεται ἢ δὲν καταστρέφεται ὁ λειτουργικὸς βίος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου;

4) Ὁ Ἅγιος Χρῖστος θυμῆθηκε τὸν Ἀπόστολο Παῦλον καὶ ἐπικαλεῖται τὸ γνωστὸ πρὸς Γαλάτας ρητόν του. «Ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς»; Πολὺ σωστά! Ποῖοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ ἐπέδ-ιξαν τέτοια... χρονικὴ εὐαισθησία; Ἀσφαλὼς ἐκεῖνοι, ποῦ φοβήθηκαν μήπως τὰ Χριστούγεννα γιορτάζονται τάχα τὸν Αὐγουστο! Δηλαδή ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία! Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ ὁ ἴδιος Ἀπόστολος εἶπε καὶ τὸ περίφημο «οὐ μὴ φάγω κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω». Τόσο ἀξίζει ἡ συνέλθισις τοῦ ἀδελφοῦ, τὴν ὁποῖαν δὲν ὑπελόγισαν «οἱ μορφωμένοι» ρασοφόροι τοῦ αἰῶνος μας!

5) Χρησιμοποιεῖ καὶ παράδειγμα ὁ Σεβασμιώτατος, γιὰ νὰ κἀνῃ ἐποπτικώτερη τὴν ἀποψιν του. Λέει, δηλαδή, «συμφωνοῦμε νὰ συναντηθοῦμε π. χ. στὰς 12 τὸ μεσημέρι. Τὸ πότε ὅμως εἶναι 12 ἢ ὦρα, θὰ μᾶς τὸ δείξῃ τὸ ὥρολόγιον». Πολὺ ὠραία! Καὶ ἂν, σεβασμιώτατε, ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δύο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄλλον, γυρίσῃ τὸ ρολόγι τοῦ ἓνα τέταρτο μπροστὰ δὲν καταστρέφεται ἡ συμφωνία τῆς συναντήσεως; Ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέφερε ἀκόμη τὸν πιδ «πολυπαθῆ» ἄγιο, τὸν Ἅγιο Γεώργ-

γιο! Ἡ Ἐκκλησία ἐτοποθέτησε τὴν μνήμη του τὴν 23 Ἀπριλίου μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἡμερολόγιο ἔχει ρυθμίσει καὶ τὸν Πα-
σχάλιον κύκλο· γι' αὐτὸ ἔχει κανονίσει ὠρισμένες περιπτώσεις *συμπτώσεως* τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Γεωργίου μὲ τὴν Μ. Παρασκευὴ καὶ μὲ τὸ Πάσχα. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις καὶ μόνον μεταθάτει τὴν ἐορτή. Ἐπειδὴ ὁμως τώρα ἐφαρμόζονται δύο ἡμερολόγια στὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία (πολυτέλεια βλέπετε) ἕνα γιὰ τὸν κύκλο τῶν κινητῶν ἐορτῶν, τὸ παλαιὸ καὶ ἕνα γιὰ τὸν κύκλο τῶν ἀκινήτων, τὸ νέο, προέκυψαν ἀπρόβλεπτες περιπτώσεις καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὑφίσταται ἀπὴν ἡ διωγμὸν κατὰ τὴν ἐορτήν του!

Τί ἔχετε νὰ πῆτε, σεβασμιώτατε, γι' αὐτὴν καὶ γιὰ πλῆθος ἀκόμη τελετουργικῶν *ἀταξιῶν*, ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου;

Χωρὶς νὰ κάνουμε τὸν δάσκαλο στὸν σοφὸ Ἱεράρχη, θὰ τὸν παρακαλοῦσαμε νὰ διαβάσῃ τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κων)πόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923, ποὺ ἀπεφασίσθη ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις καὶ μετὰ νὰ μᾶς εἰπῇ.

6) Τονίζει μὲ ἔμφασι ὁ σεπτὸς Ἱεράρχης, ὅτι «ἐπλανήθησαν» οἱ Παλαιοημερολογίται καὶ «ὑψεται μεγαλόψυχα τὴν «ἐπιστροφή». Γνωρίζει ὁμως, ὅτι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἀκολουθοῦν ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὸ Ρωσικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἀρκετὸς ἀριθμὸς ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν; «Ἐπλανήθησαν» λοιπὸν καὶ αὐτοί; Τότε διατὶ ἐπικοινωνεῖτε μὲ «πλανεμένους», καὶ δὲν τοὺς ἀποδοκιμάζετε ὡς «πλανεμένους»; Σεβασμιώτατε,

Οἱ Παλαιοημερολογίται ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν διέσπασε ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου καὶ ὅχι διότι θεωροῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ὡς προὔπο-
θεσιν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Σέβονται τὰς ἀποφάσεις τῶν τοπικῶν Συνόδων τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β', Κων)πόλεως, Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας, Μελετίου Πηγᾶ καὶ ἄλλων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ κατεδίκασαν καθὲς ἰδίαν μεταρρυθμίσεως στὰ 1583, ἐκτὸς ἂν τοὺς θεωρεῖτε κα' αὐτοὺς «πλανεμένους». Εἴμαστε στὴν «ἀγκαλιὰ τῆς Ἀγίας μας Μητέρας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» γιὰ τὴν πιστεύουμε στὴν οἰκουμενικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν περιφρουροῦμε.

Ἄς συγκληθῇ μία Πανορθόδοξος Σύνοδος νὰ ρυθμίσῃ ὀριστικῶς τὸ ζήτημα καὶ καμμία ἀντίρρησης δὲν θὰ ὑπάρξῃ. Κανένα δικαίωμα δὲν ἔχει ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐνὸς Κράτους νὰ μεταβάλλῃ θεσμούς, ποὺ ἀναφέρονται στὴν οἰκουμενικὴ ὀρθοδοξία, ὅπως ὁ κοινὸς ἐορτασμὸς τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν ἀπὸ ὅλους μαζὺ τοὺς Ὁρθοδόξους. Τὰ Χριστιάνενα, νὰ ἔχουν ὅλοι Χριστούγεννα· ὅχι ἡ Ἀθήνα νὰ λέῃ «ἐν Ἱερὸν βαπτίζομένου σου, Κύριε,» καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸ Θεῖον Λίκνον τῆς Βηθλεὲμ «Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου».

Ἀπαντήσατε λοιπόν, στίς δικαιολογημένες αὐτὰς ἀπορίες μὲ συνέπεια καὶ τότε θὰ διαπιστώσετε ὅτι τὸ «βασανιστήριον» τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δὲν

εἶναι ἀδικαιολόγητο, ἡ γέννησίς του δὲ δεφίλεται σὲ Σᾶς, Σεβασμιώτατε!

Σημείωμα Συντάξεως

Τὴν ὥς ἀνω ἀπάντησιν, διεσκευασμένην κάπως, ἀπεστείλαμεν δι' ἐγγράφου πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» μὲ τὴν θερμὴν παρακλήσιν νὰ δημοσιευθῇ!

Ὡς φαίνεται ὁμως, ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερίς ἐντυπωσιάζεται ἀπὸ τοὺς τίτλους καὶ λησμονεῖ τὴν εἰλικρινῇ πρὸς αὐτὴν ἀγάπην μας, ὡς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀμύνης.

Τί νὰ πῆς;

Καὶ ὁ τύπος ὑφίσταται καὶ αὐτὸς τὰς βλεθρίας συνεπειὰς τῆς ὑλοπλήκτου ἐποχῆς μας. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ δημοσιεύματος πολλαὶ ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ τὰς πομπόλυγας τοῦ Σεβασμιωτάτου!

Αὐτὸς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Πατὴρ Στέφανος Τσίκουρας ἐκθέτει τὸν ἡνυστικὸν καὶ σκληρὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἐπισκόπου.

Ὁ δὲ γέρον τῆς Γλυφάδας διαμαρτύρεται, διότι «ὁ δεσπότης παρεποίησε τὰς ἐπιστολάς του».

Στὸ περιθώριον τῆς ζωῆς

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Δὲν ἦταν οὔτε Θεολόγος, οὔτε Ἀρχιμανδρίτης, οὔτε Ἐπίσκοπος. Ἦτο ἕνας ἀπλὸς βιοπαλαιστὴς μὲ τεράστιον φόρτον πάσης φύσεως ὑποχρεώσεων.

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρῶτ' σὲ μία διαρκὴ καὶ ἀσταμάτητὴ ἐπαγγελματικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας.

Καὶ ὁμως αὐτὴ ἡ ἐξαντλητικὴ ἀπορροφήσι ἀπὸ τὴν ζωὴν δὲν εἶχε καταστρέφει τὴν ὁμορφιά τῆς ψυχῆς, τὴν θεία καλωσύνη, τὸ σημάδι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ νὰ πῶς τῷδεῖξε!

Τὸ αὐτοκίνητό του, αὐτὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βιοπαλαιστοῦ μας, κυλοῦσε ἀπὸ τὴν Μαλακάσα πρὸς τὸ Μπογιάτι. Στὸ δρόμο μιὰ παρέα γύρω ἀπὸ ἕνα σταματημένον αὐτοκίνητο, ἔδειχναν ναυαγοὶ σὲ ξερονήσι, ποὺ μὲ νοσταλγικὴ ἀγωνία ἀναμένουν τὸ πέρασμα κάποιου πλοίου.

Ἐνα δειλὸ κίνημα τοῦ χεριοῦ στάθηκε σημά κινδύνου.

—Τί τρέχει συνάδελφε;

—Νὰ μείναμε ἀπὸ λάστιχο.

—Τί μπορῶ νὰ σᾶς κάνω;

—Νὰ φορτώναμε τὸν τροχὸ στ' ἀμάξι σου μέχρι τὸ πλησιέστερο χωριό, γιὰ ἐπισκευή!;

Ἦταν Κυριακὴ. Τὰ μαγαζιά κλειστά. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ σημεῖο τοῦ ναυαγίου μέχρι τὸ πλησιέστερο χωριὸ ἀρκετὰ μεγάλη. Τὸ ἀποτέλεσμα νὰ μείνουν τοῦλάχιστον μέχρι τίς 5 τὸ ἀπόγευμα στὸ ἴδιο μέρος· ἡ ὥρα ἔδειχνε μόλις μεσημέρι.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ βιοπαλαιστὴς ὁδηγός—δὲν

Ἕνας σύγχρονος ὁμολογητὴς

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΚΛΑΔΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀναγγελθείσης διὰ τὴν 1)14)12) ἡμέραν Κυριακὴν ἐπιμνημοσύνου τελετῆς τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν Ἀθηνῶν, ἡ σκέψις μας ἀνατρέχει εὐλαβῶς καὶ συναντᾷ τὴν σεβαστὴν μορφήν του.

Φυλλομετρῶν τις λεύκωμα τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Συλλόγου «Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι» (γνωστοῦ καὶ φιλάτου καὶ συναγωνιστοῦ), ἐνθα ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Δ. Σ. διὰ τὰ ἔτη 1912—1914, συναντᾷ εἰς τὴν σελίδα 59 τὴν φωτογραφίαν ἑνὸς ἀρχιμανδριτοῦ, μὲ ἐκφραστικὸν βλέμμα καὶ διάχυτον εὐλάβειαν. Ὑπὸ τὴν φωτογραφίαν ἀναγιγνώσκωμεν «ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΒΑΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ Ἀρχιμανδριτῆς Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας. Τέως Πνευματικὸς Προϊστάμενος τῆς Ἑλλην. Κοινότητος Μασσαλίας καὶ ἡῖ Καθηγητῆς τῶν Ἱερῶν ἐν τῷ Παρθενάγωγῳ Χίλλ. Ὁ πρῶτος συναγωνιστὴς τοῦ ἡμετέρου ἔργου ἐν τῇ ἐξαπλώσει τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐνισχύσας λαμπρῶς αὐτὸ διὰ τῶν ἀνελλιπῶν καὶ συστηματικῶν κηρυγμάτων του, αἶτινα προσεῖλκον πάντοτε πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου».

Ὁ πολυσέβαστος καὶ ἐκλεκτὸς πρόεδρος τοῦ Ἱ-ἦταν οὔτε πλούσιος, οὔτε ἔκανε διαδρομὰς τουριστικὰς—λέει μὲ ἀποφασιστικότητα σταθερῇ. —Βρὲ παιδιά, θὰ σᾶς δώσω τὴν δική μου ρεζέρβα νὰ κάνετε τὴν δουλειά σας!

Ὅλοι μείνανε κατάπληκτοι! Ὁ βοηθητικὸς τροχὸς εἰς ἓνα αὐτοκίνητο (αὐτὸ θὰ πῇ ρεζέρβα) εἶναι κάτι πολυτιμότερο κι' ἀπὸ θησαυρό.

Ἕνα σκάσιμο ἀεροθαλάμου, ἂν δὲν ὑπάρχη αὐτὴ ἡ ρεζέρβα, καθελώνει τὸ αὐτοκίνητο ἐπὶ ὄρες, ἴσως καὶ ἐπὶ ἡμέρες, ἀναλόγως τοῦ σημείου τοῦ ἀτυχήματος ἐπὶ μεγίστῃ ὕλικῃ ζημίᾳ.

Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ βιοπαλαιστής, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἓνα πιθανὸ ἀτύχημα γιὰ τὸ αὐτοκίνητό του, προσέφερε τὸ πολυτιμότερο στοιχεῖο τοῦ ἐπαγγελματικοῦ του ἐξοπλισμοῦ.

Ἡ πράξις του αὐτῇ, εὐωδιασμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπόνειας, ἀποτελεῖ μίαν μορφήν αὐταπαρνήσεως.

Τὶ ἄλλο δίδαξε ὁ Γλυκύτατος Ναζωραῖος στὴν παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου;

Πόσοι τέτοιοι ἀπλοὶ ἄνθρωποι, βιοπαλαισταὶ καὶ ἄσχημοι, θὰ κρίνουν κατὰ τὴν Δευτέρα παρουσίᾳ πολλοὺς φλύαρους ρήτορας, ποὺ ξέρουν νὰ λένε, ἀλλὰ σὲ καμμιὰ ταλαιπωρία δὲν ὑποβάλλουν τὸν «ἐαυτοῦλη τους», γιὰ νὰ φανοῦν χρήσιμοι στὸν πλῆσιν, στὸν συνάνθρωπό τους;

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι πράξις, εἶναι ζωὴ καὶ τότε αἰσθάνεται κανεὶς τὴν παρουσίαν του, δταν μετουσιώνεται σὲ καλωσύνη, σὲ ἀνθρωπιά, σὲ ἀλληλοβοήθεια.

Ὡ! πόσο ἀξίζει νὰ τὴν ζοῦμε ἔτσι τὴν, χριστιανικὴ πίστι;

δρύματος «Τρεῖς Ἱεράρχαι» κ. Παν. Βαρυκοπιώτης μᾶς ἀναφέρει διάφορα περιστατικά, δι' ὧν το-νίζεται ἡ δρᾶσις καὶ ἡ ἀξία τοῦ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου.

Μεταξὺ ἄλλων μᾶς διηγεῖται, ὅτι ἓνα ἀπόγευμα ἦτο ἀσθενὴς μὲ ὑψηλὸν πυρετόν. Τὸ ἀκροατήριον, πολυπληθὲς ὡς πάντοτε, τὸν ἀνέμενε.

—Πρέπει νὰ ἔλθετε, τοῦ ἐτόνισε ὁ κ. Π. Βαρυκοπιώτης.

—Μὰ δὲν βλέπετε τί πυρετὸ ἔχω;

—Θὰ Σᾶς περάσῃ!

Ὁ ἀειμνηστὸς δὲν ἤθελε καὶ πολλὰ παρακάλια, δταν ἐπρόκειτο διὰ τὸ καθῆκον. Ἀμέσως μετέβη εἰς τὸν τόπον τῆς ἀποστολῆς του. Μετὰ δὲ τὸ κήρυγμα λέγει μὲ χιοῦμος εἰς τὸν κ. Βαρυκοπιώτην.

—Ἐπροφητεύσατε! Οὔτε μία γραμμὴ πυρετοῦ δὲν ἔχω! Πράγματι ὁ φλογερὸς ζῆλος του διὰ τὸ καθῆκον, ἐξεμῆδενισε τὴν φλόγα τοῦ πυρετοῦ.

Κατὰ τὸ ἀλησμόνητον καὶ μεγαλειῶδες κίνημα τοῦ 1935, ὅπου, ὡς γνωστόν, ἐξῆλθον οἱ Ἀρχιερεῖς Δημητριάδος Γερμανός, Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομος, προσῆλθε πρῶτος εἰς τὸ προικλητήριον τῆς ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὡς ἐξομολόγος οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ συνιστᾷ τὸ δίκαιον τῆς κινήσεώς μας καὶ νὰ προτρέπῃ τὰ πνευματικά του τέκνα νὰ ἀκολουθοῦν.

Εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» (13-7-35) ἀναγιγνώσκωμεν τὴν «Ἀπόφασιν» τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας κατὰ τῶν Ἀρχιερέων μας. Εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἀναφέρεται ὡς «πειστήριον ἐνοχῆς» τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου τὸ ἔξης: «Τὸ Διάγγελμα τοῦ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «πρὸς τὸν εὐσεβεῖ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν» διὰ τοῦ ὁποῦ καταγγέλλει τοὺς διοικούντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς διασπᾶσαντας πρὸ δωδεκαετίας τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὡς διαιρέσαντας τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν εἰς δύο ἀντιμαχομένας μερίδας διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ διωρθωμένου Ἡμερολογίου καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ διαγγέλματος ἀποκαλεῖ τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «μισθωτοὺς καὶ ξένους ποιμένας», καλεῖ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν ἵνα θυσιάσῃ τὰ πάντα καθ' ὅσον κινδυνεύει ὁ πατρικὸς θησαυρὸς τῆς ἐνωτικότητος καὶ ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως» (Σελίς 213).

Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ ἐνῶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ὁ Πολύκαρπος Λιώσης, ὁ Χριστόφορος Χατζῆς δειλιώντες ἔκλινον γόνυ τῷ Βίᾳ, ὁ ἀειμνηστὸς Γερμανὸς Βαρυκόπουλος μετέβαινε μετὰ τῶν δύο ἄλλων ὁμολογητῶν ἀρχιερέων Γερμανοῦ Δημητριάδος καὶ Φλωρίνης Χρυσοστόμου εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του, δεισθέντος ὡς τοιοῦτου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καθαρῶν τῆς νήσου Ἰθάκης.

Ἡσθάνετο ζωηρὰν τὴν ἀγωνίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προσέφερε τὸν ἑαυτὸν τοῦ δολοκαύτωμα εἰς τὸν αἰμόρραντον βομὸν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Οὕτω ἐγκλειστος καὶ βαθύτατα θλιβόμενος διὰ

Τὸ κήρυγμα τοῦ μηνὸς

Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἀρχιμ. ὑπὸ Ἀβξεντίου Κηάρτα

«Τίς σοφός καί, ἐπιστήμων, ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραότητι σοφίας» (Ἰακ Γ' στ. 13). Τὴν μεγαλόπνευστον ταύτην ρῆσιν τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου θὰ ὑπενθύμιζεν εἰς ἡμᾶς «ἡ πανεύφημος νύμφη τοῦ Χριστοῦ» Αἰκατερίνη, ἐάν ὑποτεθῇ, ὅτι εὗρίσκετο μεταξὺ μας καὶ θὰ μᾶς προέτρεπεν ἐνθουσιουδῶς εἰς τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν καὶ τήρησιν αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ θὰ προέβαιναν εἰς ἐξιστόρησιν τῆς ζωῆς της καὶ θὰ ὕψωνε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν φαινήν καὶ ἐξαστραπτουσα φυσιογνωμίαν της, ἥτις οὐδόλως ὑ-

τοὺς διωγμοὺς τοῦ ἔξ Ἰωαννίνων Σπυρίδωνος ἔπαυσε συμφορᾶσιν, ἔξ ἧς καὶ ἀπέθανε. Καὶ νεκρὸν ἀκόμη τὸν κατεδίωξαν οἱ ἀπάνθρωποι τῆς Ὁρθοδοξίας διώκται.

Ἰδοὺ τι διαβάζομεν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» (ἀρ. 101) 2-4-51).

«... Ἀμέσως τότε ἀρχίζει ἓνας δραματικὸς ἀγὼν γιὰ... τὴν κυριότητα τοῦ νεκροῦ! Ποῦ φθάσαμε! Οὐτε τὸν νεκρὸ σου δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τιμῇσῃς! Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀσφαλείας, παιδιὰ ἐλεγκτὰ, ὁμολογοῦν, ὅτι ντρέπονται γιὰ τὶς διαταγὰς, ποῦ εἶχαν. Ἀπευθυνόμεθα ἱεραρχικῶς στοὺς ἀρμοδίους καὶ οἱ ἀρμοῖδιοι ζητοῦν τὰς εὐλογίας τοῦ Γέροντά τους, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται κάθε διευκόλυνσι καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀξίωσί του (ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης) νὰ πεταχτῇ σὲ μιὰ ἄκρη, σὰν αὐτοὺς ποὺ ἐτελοῦν τὰ ἀποσπάσματα.

Ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ φέρει δάκρυα στὰ μάτια τοῦ ἐπὶ κεφαλῇ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀσφαλείας. "Εἶσι στίς 3 τὸ πρωῒ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς Κλινικῆς σ' ἓνα στενὸ περιβάλλον διαβάζονται οἱ νεκρώσιμες εὐχὲς στὸν ντυμένο μὲ τὰ ἱερά του νεκρὸν Ἀρχιερέα...

Καὶ μετὰ τὸ Σάββατο τὸ πρωῒ, στὸ Β'. Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν, λαϊκὸ προσκύνημα. Στὰ κεντρικότερα σημεῖα τῆς Πρωτευούσης ἰσχυραὶ ἀστυνομικαὶ δυνάμεις φρουροῦν. Στὰ Πατήσια δυὸ πυροσβεστικὲς ἀντλίες, ἐτοιμαὲς πρὸς δράσιν! Στὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Χαλκοκονδύλη 7) δύο μέλη τοῦ Δ. Σ., κανάκοπα, ἀπ' τὴν νυκτερινὴ ταλαιπωρίαν, φρουροῦνται ἀπὸ ομάδα ἀστυνομικῶν (Σ. Σ. Ὁ εἰς ἥτο ὁ ἀγαπητὸς θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος).

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ μέτρα, χιλιάδες κόσμον κατευθύνεται στὸ Β'. Νεκροταφεῖο. Μὲ τὴν σειρὰν του προσκυνοῦν τὸν δέσμιο νεκρὸ. Οἱ ἀρμοῖδιοι θορυβοῦνται ἀπ' τὴν προσέλευσιν αὐτῇ καὶ διατάσσουσιν νὰ ταπῇ 10 ὥρες ἐνωρίτερα. . . .»

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἡλιοβασιλεμα τοῦ ἥρωος, ποὺ διέθεος τὰ πάντα στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας. . . .»

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ νεωτέρου Ἱερομάρτυρος!

στέρει τοιούτων διανοητικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων.

Θὰ ἔκαμεν ἀκολοῦθος λόγον εἰς ἡμᾶς διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς της, τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων της, τὴν ἔξοχον κατὰ κόσμον σοφίαν της, τὸ ἐξαιρετικὸν κάλλος τοῦ σώματος της καὶ πᾶσαν ἐν γένει τὴν πληθὺν τῶν ἐκπάλων χαρισμάτων της, τῶν τε φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων, τὰ ὅποια ἐκόσμουσαν Αὐτὴν, ὥς οὐδεμίαν ἄλλην νεάνίδα τῆς ἐποχῆς της. Θὰ περιέγραφεν κατόπιν, πῶς κατώρθωσε διὰ τῆς ἀνωθεν σοφίας νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς δεινότερους ρήτορας καὶ σοφοὺς τῆς ἐποχῆς της καὶ πῶς ἡ δυνήθη νὰ τοὺς προσελκύσῃ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τοὺς κατευθύνῃ εἰς τὴν τελειοτάτην βαθμίδα τῆς Χριστιανικῆς τελειότητος, τὸ μαρτύριον.

Τέλος θὰ καθίστα γνωστὸν εἰς ἡμᾶς τὸ γεγονός τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τῆς Ἀγίας Βασιλίσσης, γυναικὸς τοῦ ἀπηνοῦς διώκτου τῶν χριστιανῶν Μαξεντίου καὶ τοῦ Στρατηλάτου Περφουρίου μετὰ τῶν 200 αὐτοῦ στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπίσης μαρτυρικῶς ἐτελειώθησαν. Καὶ ἀφοῦ οὕτω διεξήρχετο ἐν ὀλίγοις τὸ τῆς ζωῆς της παρουσιαζομένη νοερῶς πρὸ ἡμῶν ἡ Ἀγία Αἰκατερίνη, θὰ κατέληγεν εἰς τὸν θάνατόν της, τὸν μαρτυρικὸν καὶ ἐπὶ δυνον, τὸν παρασχόντα εἰς αὐτὴν τὸν ἀμαράντινον στέφανον παρὰ τοῦ στεφοδότου Νυμφίου της Χριστοῦ.

Ἡ βραχεῖα δὲ αὕτη καὶ σύντομος ἐκθεσις τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς της γενομένη ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν θὰ ἤρκει πρὸς πιστοποίησιν τῆς θεοπνεύστου ρήτρας «ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητήτης τοῦ αἵωνος τούτου;» οὐχὶ ἐμώρανε ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; Κορινθ. (Α' στ. 20 11) Ἰσως ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι ἡ Ἀγία Αἰκατερίνη εἶχεν ἀποκτήσει πλουσίαν καὶ λαμπρὰν κλασικὴν μόρφωσιν ἐπεκτεινομένην εἰς πλείστας δοὰς ἐπιστήμας, δι' ἧς καὶ ἡδυνήθη νὰ «φιμώσῃ τοὺς κορυφοὺς τῶν ἀσεβῶν» ὡς λέγει τὸ τροπάριον της. Δὲν ἦτο δὲως ἄνιστος ὁ ἀγὼν αὐτὸς τοῦ λόγου, διὰν μία νεάνις, μία μονὰς, ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὑπερυψηλὴν παρεμβολὴν τόσων ρητόρων καὶ σοφῶν κορυφαίων; δὲν ἦτο μία μάχη διανοητικὴ καὶ ἐν ἀγώνισμα μιᾶς ἰσθμεοῦς καὶ τρυφερᾶς ὑπάρξεως πρὸς μίαν δυναμικὴν καὶ κραταίαν παράταξιν ἀνδρῶν διαπρεπόντων ἐπὶ σοφίᾳ καὶ παιδείᾳ; Ἡ νίκη τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης δὲν ἦτο εἰς ἄθλος καταπληκτικὸς, εἰς θρίαμβος πρωτοφανὴς, ἡ νίκη αὕτη ἀπέδειξε τρανῶς τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχὺν τῆς ἀνωθεν σοφίας, ἡ τις τὰ μέγιστα ὑπερτερεῖ τῆς κοσμικῆς σοφίας, τῆς μάταιας καὶ ἀνωφελοῦς.

Ἄς μὴ παραληφθῇ νὰ λεχθῇ, ὅτι ὑπάρχει καὶ περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ κοσμικὴ σοφία καθίσταται ἐπωφελὴς καὶ ἀποβαίνει παράγων προόδου καὶ προαγωγῆς, καὶ τοῦτο συμβαίνει μόνον, διὰν συνοδεύεται ὑπὸ τῆς πνευματικῆς τοιαύτης.

Ἄς μελετήσουν καλῶς τὸν βίον τῆς Ἀγίας Αἰ-

ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «**Ἑκαθημερινή**» (30-11-58) ἐκ δέται τὰς ἀπόψεις τοῦ ὁ ἀξιότιμος Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Γεω. Κονιδάρης.

Ὁ γράφων δὲν εἶχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀκροασθῇ τῶν πανεπιστημιακῶν τοῦ μαθημάτων, διότι μόλις προσφάτως οὗτος ἀνέλαβε τὴν ἔδραν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας. Καθ' ἣ ὁμοῦ διαβεβηκούν νεώτεροι διακρίνει τὸν ἄνδρα ἕνας κομποσμός, μὴ ἑπαρσις καὶ πρὸ παντὸς μὴ κλίσις καὶ μὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ὑπόλοιπον προελευσεως «**Ροταριανὸν Ὁμίλον**», τοῦ ὁποίου εἶναι ἀξιόλογον μέλος. Ἔστι δὲ ροταριανισμὸς Μασονιογενὲς τέρας, φέρον ἔνδυμα ἀδώου προβάτου!!

Ἐπὶ πλέον ὁ ἀξιότιμος κ. καθηγητῆς ἀνῆκει εἰς τοὺς θαυμαστάς τοῦ Ἀντικοῦ νηήματος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ θεωρεῖ κάπως παρηκμασμένην τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ «ἀνακαινίσῃ» διὰ τοῦ συμφυροῦ τοῦ μετὰ τοῦ παπικοῦ καὶ τοῦ προτεστάντος!

Διὰ τὰ γράφομεν αὐτά;

Ἀκριβῶς διὰ νὰ συλλάβωμεν τὸν τρόπον τῆς σκέψεως τοῦ καὶ νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς ἀποψεις τοῦ.

Ἀρχίζει λοιπὸν: «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πολιτείαν».

κατερίνης ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἐκ τῆς μελέτης δὲ ταύτης θὰ συναγάγουν πολλὰ χρήσιμα πορίσματα καὶ θὰ ἐννοήσουν τὸν τρόπον, καθ' ὃν πρέπει νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰς γνώσεις καὶ τὴν σοφίαν τῶν διὰ τὸ κοινὸν ὄφελος.

Ἐὰν ὑποθεθῇ ὅτι ὁ βίος τῆς Ἀγίας ταύτης μεγαλομάρτυρος, δὲν συγκινήσει τὰς ψυχὰς τῶν καὶ δὲν τοὺς ὑποδείξει τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν διὰ νὰ καταστῶν εὐεργετικὰ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας, ὥς ἀκούσουν τουλάχιστον τὴν φωνὴν τοῦ πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσαντος φιλοσόφου Πλάτωνος «Ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται».

Ἄν κατέλθωμεν ἀκολουθῶν εἰς τὰ κατώτερα ἐπίπεδα τῶν ἡμιμαθῶν ἢ παντελῶς ἀγεύστων μορφώσεως, δέον νὰ τοὺς στρέψωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ ἄλλα τάλαντα τῶν ὁποίων εἶναι φορεῖς καὶ νὰ τοὺς ὑποδείξωμεν, ὅτι ὀφείλουν νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν, ἔαν ποθοῦν νὰ μιμηθοῦν τὴν Ἀγίαν Αἰκατερίνην τὴν διαθέσαντα ὅλα τὰ τάλαντα τῆς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς παιδείας τῆς διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ πληθους.

Μεσίτευσον, ὦ Μεγαλαμάρτυς Ἀγία Αἰκατερίνη πρὸς τὸν πανάγαθον Θεόν καὶ ἱκέτευσον Αὐτὸν νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας διὰ νὰ κατανόησωμεν, ὅτι πάροικοι καὶ παρεπίδημοι εἴμεθα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅτι τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ὥστε νὰ καλλιεργήσωμε ὅλα τὰ τάλαντα τὰ δωρηθέντα εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ νὰ ἀκούσωμεν κατὰ τὴν φωνὴν τῆς παγκοσμίου κρίσεως «εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπὶ ὀλίγα εἰς πλοῦτος ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω».

Ἐρωτῶμεν ὁμοῦ τὸν σοφὸν Καθηγητὴν: Τί ἠνάγκασε τὴν Ἐκκλησίαν; Ἡ πολιτεία ἀποτελεῖ κύκλον διάφορον τῆς Ἐκκλησίας· κατὰ συνέπειαν δύναται ἐκάστη νὰ ὁρᾷ καὶ νὰ κινῆται ἀνεξαρτήτως· ἄλλωστε ἄλλοιμονον ἔαν ἡ Πολιτεία ἐρρῶθιζε τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας· θὰ ἔπαυε τότε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀποτελῇ Θεοσύστατον Ἰδρυμα καὶ θὰ μετεβάλλετο εἰς Κρατικὸν Ὁργανισμὸν.

Ὁ κ. καθηγητῆς παρατηρεῖ, ὅτι «ἡ ὑπαρξὶς παλαισημερολογικῶν ζητημάτων κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους εἶναι δεῖγμα παρακμῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ ἀποφαίνεται «Ἡ πνευματικωτάτη τῶν θρησκειῶν, ὁ χριστιανισμός, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀντιμετωπίζῃ ζητήματα ἐξωτερικῶν τύπων». Μὲ ὅλον τὸ δέος θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ κ. καθηγητῆς νὰ σημειώσωμεν μίαν ἐκφραστικὴν ἀτυχίαν εἰς τὴν ἀποφάν τοῦ· δὲν παρακμάζει ὁ «Χριστιανισμός», ἀλλὰ οἱ «Χριστιανοί» οὔτε ἀντιμετωπίζει ὁ «Χριστιανισμός», ἀλλὰ ἀντιμετωπίζουν οἱ Χριστιανοί. Ὁ Χριστιανισμός, ὡς ἐκφρασις, ὡς θέσις, ὡς θρησκεία εἶναι πάντοτε ἀναλλοίωτος, ἐφ' ὅσον ἀποτελεῖ ἀλήθειαν Θεοῦ ἀποκαλυφθεῖσαν.

Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἡ ἐπιδιώξις τῆς ἡμερολογιακῆς ἀκριβείας ἐν τῷ τελετουργικῷ βίῳ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος, ἀποτελεῖ φαινόμενον παρακμῆς, διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐπιστημονικὸν ἰνστιτούτον, ἀλλὰ παλλάδιον χάριτος, κοινωνία ἀγάπης, ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ διδῇ σημασίαν εἰς τοὺς τύπους· οἱ τύποι ὁμοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, κ. καθηγητά, ἀποτελοῦν ἐκφραστικὰ μέσα καθηγιασθέντα, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ χριστιανικὴ πίστις ἀποφιλοῦται καὶ μεταβάλλεται εἰς νεκρὸν φιλοσοφικὸν σύστημα. Θὰ ἦτο πρακτικῶς ἀσύλητος ἡ ἐν Χριστῷ ἀναγέννησις, ἄνευ τοῦ τύπου τοῦ βαπτίσματος (τῆς τριτῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως ἐν τῷ ὕδατι).

Ἐὰν θὰ ἔτυχε ὁ κ. καθηγητῆς νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, θὰ ἐπρόσεξε ὁποῖαν κατάνυξιν γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστιανοῦ ἡ ἐναλλαγὴ μετατῆς σκότους καὶ φωτός καὶ ἡ κλήσις τοῦ ἱερέως: «Δεῦτε λάβετε φῶς»!

Ἀλλὰ καὶ ἡ σημείωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Χριστιανοῦ πόσον ἀναπόσπαστον στοιχεῖον μετὰ τὴν θρησκευτικότητά εἶναι, ἴσως βεβαίως εἰς τὸν «Ροταριανὸν Ὁμίλον» καὶ γενικώτερον εἰς τὴν Μασονικὴν περιοχὴν νὰ ἔχουν καταργήσῃ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁμοῦ τοῦ Χριστοῦ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἀποτελεῖ ἐγκαύχησιν καὶ οἱ τύποι ἀξιόλογα ἐκφραστικὰ μέσα, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ χριστιανικὴ πίστις παύει νὰ ἀποτελεῖ ζωὴν! Βεβαίως ἐπαναλαμβάνομεν, ὡς ἐκφραστικὰ μέσα, οἱ τύποι δὲν ἀποτελοῦν σωτηριολογικὴν προϋπόθεσιν· δὲν εἶναι ὁμοῦ καὶ ἀποβλητέον βάρος.

Ὁ κ. καθηγητῆς ἐν συνεχείᾳ συνιστᾷ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δύναται καὶ τοῦ Πατριάρχου νὰ προτείνων τὴν διόρθωσιν εἰς ἀρμοδίαν διορθόδοξον Σύνοδον καὶ νέον ἡμερολόγιον νὰ ἀποδεχθῶν, διότι ἐξέλιπεν ὁ λόγος τοῦ μὴ συνεορτα-

σμοῦ μετὰ τῶν Ἰουδαίων». Δυστυχῆς ἔδρα τῆς περιστέμνου Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅποιον βάρος ἀνέχεσθαι! Ἀτυχεῖς φοιτηταὶ ταύτης, προοριζόμενοι διὰ θέσεις ἡγετικὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Κοινωνίᾳ μὲ ποῖα δηλητήρια διαποτίζεσθε!

Ὡστε, κ. καθηγητά, αἱ ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνελθουσῶν, εἶχον μόνον ἐποχικὸν χαρακτῆρα! Καὶ δὲν ἀποτελοῦν δεσμεύσεις αἰωνίου κύρους!

Β.βαίως κάποιος «λόγος» ἐπέβαλλε τὴν λήψιν μιᾶς ἀποφάσεως καὶ γενικώτερον τὴν σύγκλησιν μιᾶς συνόδου. Ὅταν ὅμως ἐκλίπῃ ὁ λόγος αὐτός, δηλαδὴ τὸ ἱστορικὸν αἶμιον, τότε καταπίπτει αὐτομάτως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα (αἱ ἀποφάσεις) τὰς ὁποίας ἔλαβον;

Θεωρία περίεργος!

Δυναμέθα, κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ κ. καθηγητοῦ, νὰ ἀλλοιωσωμεν καὶ θροῦς καὶ διοικητικοὺς κανόνας ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Ὁρθόδοξον χαρακτῆρα τῆς Ἀγίας καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, διότι ἐξελίπον οἱ λόγοι τῆς ἐν Συνόδοις ἐπισήμου διατυπώσεως τῶν!!!

Ὅχι, κ. καθηγητά, ὑπάρχουν δογματικὰ ἀμετάθετα καὶ ἀμετακίνητα, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ πατέρες εἰς τὰς Συνόδους ἐν δὲ τοιοῦτον ἀμετάθετον καὶ ἀμετακίνητον δογμα εἶναι καὶ ὁ ἀποκλεισμός τοῦ συνεορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων.

Ὡς πρὸς τὴν προϋπόθεσιν «τῆς συμφωνίας» μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου, νομίζομεν, ὅτι ὅπως ἀτεγυμνώθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριρχεῖον, δὲν δύναται νὰ ἐκφράξῃ τὴν γνώμην τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποῖαν ἀπηχεῖ ἐγκύρως ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος!!

Ὁ «ἰσχυρότατος» ἀπὸ τὴν μυστικὴν θεωρίαν καὶ «ἀκτῆμων» καθηγητὴς ὁμιλεῖ διὰ «τοὺς ἐκμεταλλευτὰς τῶν ὁπαδῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου». Ἀντιπαραχόμεθα ὡς παιδρὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀξιοτίμου κ. καθηγητοῦ, διότι ἡ διατήρησις τῶν μυστηρίων, ἡ φορολογία τῆς Χριστ. πίστεως, ὁ ὄγκος τῶν ἀρχιεραικῶν περιουσιῶν, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐμάρεια εἰς αἱ καταστάσεις, ποὺ χαρακτηρίζουν τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ ὅχι τὰ πτωχάκια τοῦ Παλαιοημερολογητισμοῦ!

Ἄλλωστε καὶ ἂν ἐκὼμῃ ἀποδεχθῶμεν παρουσίαν ἐκμεταλλευτῶν ἀποδεικνύομεν ἐτι μᾶλλον τὴν ὑπαρξίν μεταλλείου, ὅπερ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὸ ἀκατάλυτον συντηρητικὸν πνεῦμα τοῦ θρησκευομένου λαοῦ!

Λυπούμεθα δια τὴν «ἀνδρείαν» τοῦ κ. Καθηγητοῦ ἀποτολμήσαντος νὰ κρίνῃ νεκρούς, ἔχοντας κλειστὸν τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσουν μὲ τὴν ἀπάντησίν των τὸν θριαμβευτὴν!

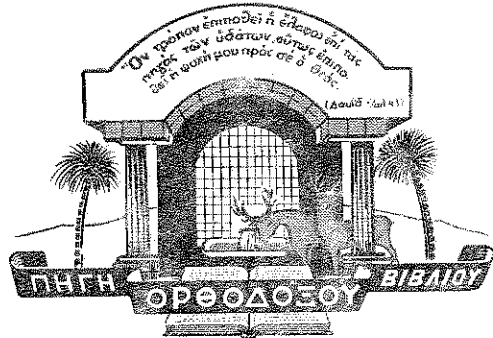
Οἱ Ἀρχιερεῖς περὶ ὧν ὁμιλεῖτε, κ. Καθηγητά, ἀνήκουν εἰς τὴν αἰωνιότητα· μὴ τοὺς ἐνοχλεῖτε. Ἀρκοῦν οἱ ζῶντες διὰ νὰ Σᾶς ἀπαντήσουν.

Συνιστάτε, κ. Καθηγητά, νὰ ἐξυπηρετοῦνται οἱ Παλαιοημερολογίται ἀπὸ ἱερεῖς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας! Ὁραῖος σεβασμός πρὸς τὴν ἱεροπρέπειαν τοῦ κλήρου! Νὰ τὸν μεταβάλλομεν εἰς ἡθοποιόν, διὰ τὰ πανηγύρια, ὥστε τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὡς κομπάρσος νὰ ἐφορτίζῃ τὰ Χριστούγεννα καὶ τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος!

Κύριε Καθηγητά,
Ὁ χριστιανισμός εἶναι θρησκεία τῆς ἐλευθερίας! Μὴ τὸ ἀγνοεῖτε! Σεβασθεῖτε τὸ τοιοῦτον! Ὅπως σεῖς εἴσθε ἐλεύθερος νὰ ἐρωτοτροπεῖτε μὲ τοὺς προτεστάντας καὶ τοὺς μασόνους, εἴσι καὶ ἡμεῖς εἰ μεθὰ ἐλεύθεροι νὰ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας (καὶ ὅχι διὰ τὰ ἡμερολόγια).

Ἐάν ἔχετε γραμμαρίον σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξίαν συστήσατε σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου πρὸς ὁριστικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος.

Αἱ φλυαφαὶ καὶ βερμπαλισμοὶ ἀποτελοῦν κόπον διὰ τὸ ἀκαρπὸν δένδρον τῆς ματαιοδοξίας!

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

Εἰς μίαν τῶν Ἀθηναϊκῶν Βιβλιοθηκῶν ἀνεκαλύφθησαν, ἐξεδόθησαν καὶ ἐκκυκλοφόρησαν διὰ πρώτην φοράν μὲ τὸ τίτλον

ΧΡΥΣΟΠΗΓΗ

οἱ ἀνέκδοτοι λόγοι καὶ αἱ ὁμιλίαι τοῦ Ἀοιδῆ μου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ τοποτηρητοῦ τοῦ οἰκουμενικοῦ Θρόνου

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

Ἐπιμέλεια καὶ εἰσαγωγή Γεωργίου Βαλέτα.

Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς τόμου τῶν 442 σελίδων σχήματος (58X86) καὶ εἰς χαρτὴν γραφῆς τῶν 80 γραμμαρίων. Περιέχει δὲ φωτοτυπίας τοῦ χειρογράφου Κώδικος, καθὼς καὶ τὴν ἱερωγραφίαν τοῦ Πηγᾶ.

Ἡ ὅλη ἐμφάνισις του εἶναι ἀρίστη.

Ἡ τιμὴ του διὰ μὲ τοὺς συνδρομητὰς παραμένει ἡ αὐτὴ δηλ. δραχμαὶ 65, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς δραχμαὶ 80 καὶ οἱ χρυσοδεματόδετοι τόμοι δραχμαὶ 100.

Ἀποτανθῆτε κ. Νικ. Παπαπέτρον
Πηγὴ Ὁρθόδοξου Βιβλίου
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Ἐπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 33

Γεγονότα καί Κρίσεις

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἱερέων μας

Ὁ πανοσιώτατος ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος, ἐντολῇ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μετέβη εἰς τὸ παράρτημα Μπαλτισαθηβῶν, ὅπου ἐλειτούργησεν τὴν Κυριακὴν 10)11)58 εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἠολόγησε τοὺς γάμους τοῦ Ἀθανασίου Λιακιῶ του, ἱεροφάλτου ἐκ Μπαλτισῶν, μετὰ τῆς Εὐαγγελίας Σουρτζῆς ἐκ Λεούκτρων. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», καθὼς καὶ ἡ Ἐκκληρ. Ἐπιτροπὴ εὐχονται βίον Χριστιανικόν.

Πανηγύρεις Ἱερῶν Ναῶν

Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου πανηγυρίζει ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου (Παιανία Ἀττικῆς). Τὴν πανηγύριν θέλουν τιμῆσαι πολλοὶ ἱερεῖς μας καὶ καλλίφωνοι ἱεροφάλται.

Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλῆ ὁ Μένας Ἐσπερινὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ Θεία ἀγρυπνία μετ' ἀρτοκλασίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες δθεν δύνανται νὰ μεταβῶσι καὶ συμπανηγυρίσωσι.

Τὴν 30ὴν τοῦ παρόντος μηνὸς ἡμέραν Σάββατον, πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸ Περιστέριον Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλῆ ὁ Μ. Ἐσπερινὸς, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θ. Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας τῇ συμμετοχῇ καλλίφωνων ἱεροφάλτων.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες δθεν, δύνανται νὰ μεταβῶσι διὰ τῶν αὐτοκινήτων Λόφου Ἀξιωματικῶν στάσις Ἀγίων Ταξιάρχων.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ἡσιμενάρχου.

Τὴν 13ην Νοεμβρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ λαμπρὰ ὀργάνωσις Κυρίων καὶ Δεσποινίδων «Παναγιαῆ Ὁδηγήτρια» διοργάνωσε προσκύμα εἰς τὸν παρὰ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικολάου Βαρυμπόμπης (πατὴρ Παρθενίου) τάφον τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου. Τέσσερα (4) μεγάλα ὑπερπλήρη πόδλην μετέβησαν. Παρὰ δὲ τὴν πίπτουσαν βροχὴν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος παρέμεινε κατανικτικώτατα ἐνῶ ἐψάλετο τὸ τρισάγιον.

Εἰς τὸ τέλος τῆς μικρᾶς αὐτῇ ἐπιμνημοσύνης ἀκολουθίας, ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιστήμων καὶ μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου κ. Ἄννα Λέκκα—Παπαγεωργίου κατέθεσε ἐξ ὀνόματος τῆς Ὁργανώσεως στέφανον ὀμιλήσαντα ἐμπνευσμένως μετὰ δὲ ἄλλων ἐμνήσθη καὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἀειμνήστος ὑπῆρξε ὁ πνευματικὸς πατήρ τῆς Ὁργανώσεως.

Ἐν συνεχείᾳ αἱ εὐσεβεῖς μονάζουσαι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προσέφεραν καφφέ καὶ κόλλυβα εἰς τοὺς προσελθόντας.

Ἀποσκήρτησις Ἱερέως

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεκοινώθη, ὅτι ὁ Ἱερεὺς Λουκάς Καρατσόκος ἀπεχώρησε ἐκ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Κατὰ συνέπειαν τὰ Παραρτήματα καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ τὸν δέχωνται.

Ἡμερολόγια 1959

Ὁ ἀκαταπόνητος καὶ πολύτιμος συνεργάτης τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος οἰολογιώτατος μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας συνέταξε τὴν ὅλην τῶν ἡμερῶν δεικτῶν τοῦ 1959, ἅπαντα ἐκτυπῶνται. Παρακαλοῦνται τὰ παραρτήματα καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ παραγγείλουν, διότι ἡ διάθεσις τῶν θὰ γίνῃ μόνον κατόπιν παραγγελιῶν.

Τακτικὴ ἀπογευματινὴ ὁμιλία

Ἐκάστην Κυριακὴν ἀπόγευμα εἰς τὸν παρὰ τὴν Ἀμφιάλην Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου γίνεται θρησκευτικὴ ὁμιλία μετ' ὁμιλητὴν τὸν ἀκοῦραστον καὶ εὐλαβέστατον ἐφημέριον πατέρα Παντελεήμονα Τσαλούπη. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύνανται νὰ προσέρχωνται.

Αὐτοὶ ποὺ φεύγουν

ΖΩΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΡΕΤΑΚΟΥ

Τὸ πρωῒνὸ τῆς περασμένης Κυριακῆς 14)11)58 (π. ἡ) καὶ ἐνῶ σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τῆς Χριστιανώσεως ἐψάλλοντο οἱ ἑωθινοὶ ὕμνοι τῆς Κυριακῆς, ὁ δὲ ὁδηγὸς ἄγγελος, ὁ φύλαξ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων συνώδευε στὴν αἰωνιότητα τὴν ψυχὴ μιᾶς ἐκλεκτῆς συζύγου καὶ στοργικῆς μητέρας, τῆς Ζωῆς Βρεττάκου. Ἦταν μιὰ ἐνάρετη καὶ ποτισμένη μετὰ νόματα τῆς Ὁρθοδοξίας γυναίκα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀνήκουν στὴ χορεία τῶν εὐλογημένων Ἑλληνίδων, ποὺ γεννήθηκαν γιὰ νὰ σμιλεύουν χαρακτῆρες.

Μεγαλοπρεπῆς στὴν ἀπλότητά της, μεγαλόψυχη στὴν καλωσύνη της, καλόκαρδη, γενναία σκορποῦσε γύρω της τὴν θαλπωρὴν τῆς ἀγάπης. Ὅσοι τὴν γνώρισαν θὰ διατηρήσουν πάντοτε τὴν φυσιογνωμία καὶ τὸ σπιντικό της, ὅσο στέκεται, θὰ ἐνσαρκώνῃ στοὺς τοίχους του, στὰ εἰκονίσματα του, παντοῦ καὶ ἀπ' τὴν ψυχικὴν τῆς ὁμορφιά. Δεῖγμα τῆς ἀξιοσύνης της τὰ παιδιὰ της ὁ Παναγιώτης καὶ ὁ Ἠλίας, ποὺ στάθηκαν τόσο ἀξιεπαινα κοντὰ της οἱ ἄγγελοι τῆς Θείας Προνοίας γιὰ νὰ τὴν ἀνακουφίζουν ἐπ' τοὺς φρικτοὺς πόνους τῆς ἀρρώστειας της.

Τελευταῖο τραγοῦδι τῆς ἦταν ἡ προτροπὴ της γιὰ ἐλεημοσύνη.

Τὴν κηδεὶα ἐτέλεσαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Κιούσης καὶ ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος. Παρέστη καὶ ὁ Καθηγητὴς—Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραγιάννης.

Εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ ξεκουράσῃ κοντὰ τοῦ τὴν κουρασμένην ἀπ' τὸ καθῆκον δούλην του, καὶ νὰ σταλάξῃ τὴν δροσιὰ τῆς ἐπουρανίου του ἐλπίδος στὸν σύζυγό της καὶ τὰ παιδιὰ της.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ δφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ**, δόδς Κανιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)